

ønsket om en retfærdighed; ønsket om en retfærdig fordeling af de offentlige midler. Og for at opnå det er det altså nødvendigt, at det offentlige fører en vis kontrol med tingene.

Jeg vil gerne sige, at vi kender jo fra andre lande og samfund, hvordan der ser ud, hvis det bare er overladt til det private initiativ alt sammen og der ikke er offentlig kontrol med midlerne. Så kan det gå så gruelig galt. Vi skal såmænd ikke så langt sydpå for at se, hvor gruelig galt det kan gå. Men det offentliges behov for at sikre, at tingene går ordentligt til, skal naturligvis samtidig afbalanceres i forhold til den enkelte borger.

Lige så lidt som vi ønsker angiveri eller kræver det af borgeren, lige så lidt ønsker vi et overvågningssamfund. Vi ønsker ikke, at kontrollen bliver så intens, at der ikke er plads til respekt for det enkelte menneske. Hvornår balancen er der, og hvornår den ikke er der kan naturligvis diskuteres, og det synes jeg er en god debat værd. Det er regeringen altid parat til.

Jeg har forstået, at Folketingets Kommunaludvalg den 1. marts afholder en høring om § 10, stk. 3, i CPR-forslaget netop med det formål at belyse denne balancegang.

Det hilser regeringen meget velkommen. Men det ligger fast, at der må føres en vis kontrol med tingene, når det gælder de midler, som vi alle sammen betror det offentlige. Det er simpelt hen en forudsætning, som jeg allerede har sagt nogle gange, for, at vores velfærdssamfund kan fungere.

Et godt velfærdssamfund som det danske, der er et af de bedste i verden, kan ikke fungere uden en vis kontrol; ellers bliver det et tagselv-bord, og så falder samfundet fra hinanden. Hvis alle kan tage selv, risikerer vi, at alle i den sidste ende får mindre, og det er ingen tjent med. Det grundlæggende for vores velfærdssamfund er en gensidig solidaritet, en respekt for, at alle kan yde og alle kan nyde under veltilrettelagte og ordentlige former.

Hvis der fra forespørgernes side lægges op til, at der ikke skal være kontrol med anvendelse af de offentlige midler, må regeringen sige fra. Det hverken kan eller vil vi støtte. Det ville være at hive tæppet væk under velfærdssamfundets fundament.

En af de allerallervigtigste opgaver i de næste år er at bevare og forbedre velfærdssamfundet. Som regeringen allerede annoncerede i går, er vi nu efter 7 års arbejde, hvor der virkelig er

kommet styr på tingene, på beskæftigelsen og økonomien – både når det gælder de offentlige finanser og i forhold til udlandet – kommet dertil, hvor vi kan tage det næste træk. Efter at have tilført ganske mange midler kan vi nu se på det næste træk, der drejer sig om kvaliteten af vore kerneområder. Det gælder ældreomsorgen, det gælder sygehusene, det gælder familiepoltikken og skolerne, og det gælder det åbne arbejdsmarked.

Vi er altid parate til at diskutere idégrundlag, og jeg ville gerne starte debatten i dag med et par vinkler derpå, men jeg vil nu overlade den videre deltagelse til mine gode kolleger i regeringen.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne supplere statsministerens besvarelse af forespørgslen, for det fremgår jo af forespørgslens formulering, at der er en sammenhæng med et bestemt punkt i det forslag til en ny CPR-lov, der er fremsat, og som statsministeren også var inde på.

Der er en formulering i forespørgslen, som jeg synes er forkert set i sammenhæng med det pågældende punkt i CPR-lovforslaget. Der tales om indenrigsministerens forslag om angiveri som en borgerpligt, og sådan synes jeg ikke, man kan betegne den bestemmelse i lovforslaget, der nok sigtes til, nemlig § 10, stk. 3.

Det, det handler om, er, hvilke muligheder det offentlige har for at kontrollere borgernes oplysninger. Der er jo den sammenhæng i tingene, at nogle af de ydelser, man får efter f.eks. den sociale lovgivning, er noget, der er knyttet til privatlivet, typisk enlige forsørgeres børnetilskud. Det betyder, at muligheden for at få de børnetilskud hænger nøje sammen med den ægteskabelige status, man har eller ikke har, og derfor har det offentlige brug for at kontrollere nogle oplysninger for at se, om de er rigtige. Det bedste ville jo være, hvis vi kunne give de ydelser, uden at den sammenhæng skulle kontrolleres, men sådan er det altså i dag.

I sammenhæng med det er der en bestemmelse i lovforslaget, der siger, at når kommunen spørger, kan der være en pligt for bestemte instanser eller personer til at give nogle oplysninger. Men der er altså ikke pligt til, at man aktivt selv skal opsøge myndighederne og komme med nogle oplysninger, og det synes jeg sådan set er en meget væsentlig skelnen, når man snakker om angiveri.